

Gedichten

Tijdens de uitvaartdienst kan er een gedicht gelezen worden. Te denken is aan een van de volgende gedichten. Ook kan er een gedicht in het liturgie-boekje worden opgenomen, dat u aan de aanwezigen wilt "meegeven".

Het is zo stil...

Het is zo stil en wit, dit rusten,
zo slapen enkel Gods gekusten,
zo vredig licht en grondloos diep.

De tijd valt lang voor hen die waken,
maar God zal samen wakker maken
die Hij gescheiden tot Zich riep.

(Willem de Merode)

Credo

En tóch geloof ik rotsvast in Uw leiding,
(al zie ik het "waarom" der dingen niet).

Bij elk ontmoeten en bij elke scheiding,
bij elke vreugde en bij elk verdriet.

Ja, ik geloof, dat Gij Uw licht laat schijnen,
dat Gij na elke droefheid, vreugde hebt bereid.

(Nel Benschop)

De laatste trap op

De laatste trap op,

tree voor tree,

maar Jezus ging steeds met hem mee.
En toen hij Hem om hulp moest vragen,
heeft Hij hem 't laatste stuk gedragen.
Hij droeg hem in Zijn Heerlijkheid,
waar niemand huilt, waar niemand lijdt.
Daar kan hij zingen zonder pijn;
'k Zal dan gedurig bij U zijn'

kwesbaarheid

een ervaring
van
kwetsbaarheid
dat
het leven
eindig
is

en
dat
het
ook
opnieuw
gegeven
is

en
dat
God
daarin
begin
en

einde

is

Dit kind

Dit kind, dit kleine kind –

waarom liet U het leven?

Waarom is het bemind,

waarom zo kort, maar even?

Waarom nam U het van ons af,

waarom ligt het verloren,

verlaten in dat kleine graf –

waarom werd het geboren?

Waarom, o God, waarom

waarom mocht het niet blijven,

niet lopen gaan, waarom

niet tekenen en schrijven,

niet spelen, thuis en op de straat

niet lachen om het leven –

als U ons leven geeft en laat

waarom zo kort, maar even?

(ds. André Troost)

Waarom hebt U zo lang gewacht...

Waarom hebt U zo lang gewacht

voordat uw kind bij u mocht komen?

Waarom die lange, lange nacht

van pijn en van benauwde dromen?

Heb u geen deernis met de mens

die elke dag zijn kracht voelt mind’ren?

Waarom is d’allerlaatste grens
zo ver voor uw verzwakte kind’ren?

De vragen stoten op een muur
van het ‘waarom’ van al dat lijden.
Maar ‘k wil u danken voor het uur
dat U mijn vader wou bevrijden.
(Nel Benschop)

Gij hebt ons, Heer,...

Gij hebt ons, Heer,
zoveel beloofd;
het dodenrijk tegenover
staat uw koninkrijk,
een wereld zo geheel anders
dan deze.

O dan, Heer,
als alle stormen
gestild zijn,
de zee nietmeer is,
als de tranen alle
zijn gedroogd,
rouw en verdriet voorbij zijn,
als er geen kruitdamp meer hangt
over de landen,
als er nergens een schot
meer valt.

O dan, Heer,
als ze genezen zijn
de zieken,

als ze lopen
de kreupelen,
als de doven gaan horen,
de blinden gaan zien,
als alles omgeven is,
omvangen,
als er niets en niemand
vergeten zal zijn,
alles en allen
in God.
O dan!
(Geert Boogaard)

Labor improbus

Ik ben een tuinman, niets dan dat,
met aarde en met mest bespat;
ik buig mij neer, ik richt mij op,
ik klem de schoffel en de schop.

Ik wiedz, ik volg mijn diepste wet
als ik de naakte zaailing zet;
ik richt mij op, ik buig mij neer.
Een tuinman ben ik en niets meer.

Ga ik met donker stram naar huis,
de pijn spaart schouderblad noch kruis.
Ik waak nog als ik rusten mag.
Mijn land, mijn land: het is kort dag.

Delft straks uw spa voor mij de wig,
vergeet waar ik geborgen lig.

Voorbij mijn moeite, nood en pijn

moet er een tuin van sterren zijn.

(Ida Gerhardt)

Grenserving

Ik heb met Mozes op de berg gestaan

eerbiedig naar hem opgekeken,

zijn ogen rechts en links

en links en rechts zien gaan.

En in die blik lag het beloofde land begrepen.

Ik mocht niet boven blijven staan.

Ik ben in de nieuwe landstreek neergestreken.

Ik heb mijn ogen links en rechts

en recht en links doen gaan.

Wie heeft er, hij of ik, verkeerd gekeken?

Ik ben aan de grens van het gewijde land gaan staan.

Ik heb naar de andre kant gekeken.

Mijn ogen recht en links en

links en rechts doen gaan.

En toch… die blik van Mozes kan ik niet vergeten.

(W. Meijer)

Een luthers avondgebed

Heer, blijf bij ons, want het is avond

en de nacht zal komen.

Blijf bij ons en bij Uw ganse kerk

aan de avond van de dag

aan de avond van het leven

aan de avond van de wereld.

Blijf bij ons

met Uw genade en goedheid

met Uw troost en zegen

met Uw Woord en Sacrament.

Blijf bij ons

wanneer over ons komt

de nacht van beproeving en van angst

de nacht van twijfel en aanvechting

de nacht van de strenge, bittere dood.

Blijf bij ons

in leven en in sterven

in tijd en eeuwigheid. Amen.

Ga maar, en laat los

Ga maar, en laat los.

Je leven hier op aarde

is voltooid, je hebt geleerd

wat je hier leren mocht,

je hebt gegeven wat je

van binnenuit te geven had.

Nu mag je in vrede

het nieuwe leven binnengaan.

Ga maar, en laat los.

Je hebt geleden en gestreden,

je hebt gegeven en ontvangen,

je hebt liefgehad en los-

gelaten, je hebt de vreugde gekend

en het verdriet.

En door dat alles werd jij

de mens die je geworden bent.

Ga maar, en laat los.

Je hebt een stille winst behaald

op wat je hier,

op aarde, te doorleven kreeg.

Je bent gegroeid door stormen heen,

je bent gerijpt –

en wij lazen de wijsheid

die in jou rijpen mocht

aan je ogen, aan je woorden af.

Ga maar, en laat los.

Je hebt niet voor niets geleefd

en daarom zul je nu het Licht

van de vrede zelf aanschouwen mogen,

je zult herschapen worden

door de Liefde zelf,

je zult je eindelijk thuis,

geborgen weten.

Ga maar, en laat los.

(Hans Stolp)

Wat blijft

Ik heb mijn vader niet verloren

Daarvoor gaf hij mij teveel

Wat hij mij zei, dat blijf ik horen

Van wat ik ben is hij een deel

Ik kom hem overal nog tegen

In wat ik doe, in wat ik laat

Hij was en blijft voor mij een zegen

Waarvan het spoor steeds verder gaat

(dichter onbekend)

God riep

De Heer heeft vol liefde Zijn armen geopend
en heeft je geroepen: Kind, nu is het tijd
voor wat je gelovend, volhardend en hopen
zo graag wou ontvangen: de kroon na e strijd

Kom binnen, je plaats is bereid en Ik wacht
nu mag je ontwaken uit het zwart van de nacht
En Hij die vol liefde Zijn kind heeft ontvangen
kent ons verdriet, ons gemis, onze pijn

Hij troost ons en zegt: Ik zal blijven verlangen
tot al Mijn geliefden bij Mij zullen zijn
het duurt niet zo lang meer dan vier Ik het feest
met wie tot het einde toe trouw zijn geweest!
(Nel Benschop)

Morning has broken

Morning has broken, like the first morning
Blackbird has spoken, like the first bird
Praise for the singing, praise for the morning
Praise for the springing fresh from the word

Sweet the rain's new fall, sunlit from heaven
Like the first dewfall, on the first grass
Praise for the sweetness of the wet garden
Sprung in completeness where his feet pass

Mine is the sunlight, mine is the morning

Born of the one light, Eden saw play

Praise with elation, praise every morning

God's recreation of the new day

(Song van Cat Stevens; zie vertaling hieronder door Huug Weggemans)

Zo was de mor-gen, in den begin-ne

zo floot de eer-ste merel haar toon.

Juich om dat lied en dank voor die mor-gen

gloednieuw gescha-pen, tintelend schoon

Teer valt wat re-gen, zonnedoorsche-nen

zoals de dauw eens viel in de hof

Juicht om de pracht dier bloeiende gaar-de

hemel op aar-de, zo uit Gods hand

'k Leef in het zon-licht, 'k leef in de mor-gen

beiden zo stra-lend als Adam eens zag

Zing met verruk-king, be-zing uitbun-dig

Gods jongste schep-ping: een nieuwe dag

(Vertaling van Morning has broken door Huug Weggemans)

Laten wij dan nu begraven (woorden voor bij het graf)

Laten wij dan nu begraven

wie haar taak hier heeft gedaan,

toevertrouwen aan de aarde

met haar woorden verdergaan.

Laten wij dan nu de tranen

van verdriet en van gemis,

laten vallen op de aarde

die ons wieg en woning is.

Laten wij dan nu verzorgen

wat er bleef van deze mens,

weten dat haar geest geborgen

bij de Bron van alles is.

(Marijke de Bruijne; 'haar' eventueel vervangen door 'zijn')

Bij het uitdragen of op de begraafplaats / in het crematorium

Tot weerziens

Dit is het laatste wat ik je kan geven:

een handvol bloemen en een enkel woord.

Je bent zo ver al van ons weggedreven,

ik weet niet eens of jij ons nog wel hoort.

Al de gevaren zijn voor jou geweken,

God zet vandaag voor jou het licht op groen.

Hij zal je helpen bij het oversteken

en straks Zijn woning voor je opendoen.

Nu mag je gaan; maar hoe zal ik je missen,

je blijde lach, je ogen en je stem.

Echter, ik weet, God kan Zich niet vergissen.

Tot weerziens, in het nieuw Jeruzalem

Mens, wij dragen je op handen

Mens, wij dragen je op handen,

nooit vergeten wij jouw naam.

En jouw liefde mag niet stranden:

in en door ons zal het verder gaan.

Wij vouwen onze handen
bij het noemen van je naam.
En wij danken voor het goede
dat je voor ons hebt gedaan.

Wij strekken onze handen
liefdevol uit naar elkaar
en wij wensen tezamen:
licht voor hem, licht voor haar.

Door het sterven mag je erven
wordt je deel van het geheim.
In de hoge hemel zal je
kind van licht en leven zijn.